

PROLOOG

Nu

Het hart wil, wat het hart wil.

Evy. Zevenendertig jaar. Zojuist verlaten door mijn man. Nou ja, eigenlijk al ruim een jaar geleden. Maar het voelt alsof het zojuist is gebeurd. Ik was zesendertig toen het gebeurde, en we waren toen al tien jaar getrouwd. Ineens sta je er dan alleen voor. En wat heb ik nou eigenlijk bereikt? Wat kan ik nou echt? Ik weet dat ik in de meeste dingen hooguit gemiddeld ben. Ik heb maar weinig speciale talenten. Het enige waarvan ik écht kan zeggen dat ik het kan, is schrijven. Ik heb een grote voorliefde voor het geschreven woord, en ik speel daar graag op in. Het is een wereld waarin ik kan verdwijnen. Een nieuwe wereld die ik kan creëren op het moment dat ik me ongelukkig voel met de werkelijkheid. En dat is de laatste tijd nogal vaak. Maar ook een stukje verwerking van hetgeen zich in de echte wereld heeft afgespeeld. En ook dat is de laatste tijd nogal vaak nodig...

Ik weet dat ik in de meeste dingen hooguit gemiddeld ben. En het meest deprimerende van alles: het gaat nooit beter worden dan dit. Ik ga nooit meer jonger worden dan nu, nooit meer slimmer, nooit meer *cuter*, nooit meer wat dan ook. Dit is het. Helemaal opnieuw beginnen na tien jaar huwelijk, om een klootzak die zijn lul niet in zijn broek kan houden. Eikel. Ik heb werkelijk geen idee waarom ik een heel jaar om hem gehuild heb. En om het nog een stapje erger te maken, komt daarbij ook nog het feit dat ik nog steeds een kinderwens heb, maar geen kinderen. Tik-tok, tik-tok...

'Wat dacht je van deze!' giechelde Mary terwijl ze Evy's telefoon aan Sue-Lin liet zien.

'O ja! Doen!' roept Sue-Lin enthousiast.

'Oh God, wat heb ik gedaan...' zeg ik hardop terwijl ik met mijn hoofd in mijn handen zit. Voor het eerst in mijn leven heb ik me geregistreerd op Tinder. Ik vind het tot op de dag van vandaag nog steeds verbazingwekkend hoe het tegelijkertijd zo frustrerend, en toch ook zo egostrelend kan zijn. En nu heb ik de regie aan twee vriendinnetjes gegeven, omdat ik het even helemaal zat ben om te swipen. Ik kom

echt alleen maar sukkels tegen, en dat wil ik mijn vriendinnen laten zien. Natuurlijk hebben zij de grootste lol terwijl ze een match voor me uitzoeken. Ik voel me aan hun genade overgeleverd, maar ik laat het gebeuren. Het kan niet slechter worden dan dit. In ieder geval niet veel. Ik merk op hoe een glimlach zich rond mijn lippen vormt. Hoe somber het er nu ook uitziet... 2023 gaat mijn jaar worden.

Maar voordat dat zo is, heb ik nog een lange weg te gaan. Ik besef dat heel goed. Er is te veel gebeurd, te veel gezegd en te veel gedaan. En niet alleen door anderen. Ik heb fouten gemaakt. Kleine en hele grote. Misschien nog wel meer dan wie dan ook in mijn leven. En ik weet dat ik aan mezelf moet werken. Om een goede toekomstige partner te zijn, en boven alles om ook goed voor mezelf te zijn. Als onderdeel van het verwerkingsproces heb ik besloten erover te schrijven. Mijn boek krijgt de titel "Liefde zal zegevieren", want dat is wat ik wil. Liefde, voor anderen, en vooral ook weer voor mezelf. Door te schrijven over mijn ervaringen wil ik dingen verwerken, en ook mezelf herontdekken. Mijn hoofdpersoon noem ik "Sophia", maar eigenlijk gaat dat gewoon over mij. Mij, in de afgelopen jaren. De andere karakters laat ik wel gewoon hun eigen naam behouden.

Ergens voor mijn verhuizing heb ik besloten dat ik het allemaal neer moest pen-
nen. Sommige gebeurtenissen zijn zo bizar... Als ik het ooit laat uitgeven, dan weet ik zeker dat mensen gaan denken dat het fictief is. Omdat het te bizar is om werkelijkheid te zijn. Maar de waarheid is soms echt nog gekker dan fictie. Ik wil anderen de waarheid vertellen. Bepaalde personen waar ik over schrijf... Weten de waarheid niet. En ze moeten het weten. Ten goede of ten kwade, ze moeten het weten. Ze verdienen het om de waarheid te kennen.

Maar boven alles schrijf ik het van me af, omdat het een onderdeel is van mijn verwerkingsproces. Iemand die ik ooit heb gekend voordat ik verhuisde, leerde me dit. Iemand die ik nooit zal vergeten. Hij leerde me dat dit een cruciaal onderdeel is om mijn leven weer op te pakken.

Want er is te veel gebeurd. Er is echt te veel gebeurd...

Toen

Als je op het randje tussen twee sterrenbeelden zit, kan het zomaar zijn dat je jezelf in de eigenschappen van beide sterrenbeelden herkent. Dit was precies het geval bij Sophia. De ene horoscoop vertelde haar dat ze nog net een leeuw was, en

volgens de andere was ze toch weer maagd. Zelf zag ze zichzelf als een maagdelijke leeuw: het maagdelijke bedeesde, en de onverschrokkenheid van de leeuw.

Sophia had een complex, rijk karakter vol tegenstrijdigheden, en ze beseftte zich heel goed dat dit voor een ander weleens overweldigend kon zijn. Zeker als je haar net kende en nog niet goed wist waar je aan toe was. Mensen zijn hokjesdenkers, en Sophia paste in geen enkel van de vertrouwde hokjes die de meeste mensen in hun referentiekader hadden. Vuur en aarde, twee tegenpolen in één verpakking. Het vurige, energieke karakter van de leeuw, vermengd met het kalme, logische, *down-to-earth* karakter van de maagd. Leerde je Sophia net kennen, dan had je geen idee met wie je te maken had. Soms leek het alsof ze twee verschillende personen in één was, waardoor anderen het niet meer konden bijhouden.

Maar dit gold niet voor haar Rayan. Met Rayan was ze eindelijk iemand tegengekomen bij wie ze zichzelf kon zijn, in al haar complexiteit en in al haar diversiteit. Hij beoordeelde of veroordeelde haar niet, en Sophia bloeide op in zijn nabijheid. Op de derde dag dat ze hem in het echt zag, trouwde ze hem. En niet eens in haar thuisland, maar in een vreemd land, ver weg van haar vertrouwde thuisbasis in Nederland: Tunesië.

Haar disc-gele, spontane en impulsieve leeuw won het van de kalme, harmonieuze en disc-groene maagd op het moment dat ze hem zag. Ze zag liefde in zijn ogen, en ze wist dat de liefde uit haar ogen af te lezen was. Op het vliegveld keken ze elkaar diep in de ogen, en de hele wereld eromheen leek te verdwijnen. Maar een paar dagen later zouden ze trouwen, en er was geen moment dat ze twijfelde. Dit was het, dit was waar God haar naartoe had gebracht. Dit moest en zou slagen.

Gelukkige jaren verstreken. Sophia deed alles voor haar Rayan. Ze werkte lange tijd als enige en onderhield daarmee het gezin. Verder kookte ze, maakte schoon en wachtte vaak achter het raam van hun kleine studio in Sousse om Rayan te zien terugkeren van het gebed. Haar gezicht lichtte altijd op zodra ze hem van de rest kon onderscheiden op straat. Háár man kwam thuis. En na een paar jaar bereiden ze de terugkeer naar Europa voor. Omdat Rayan een derdelander was, moesten ze wel in België gaan wonen. Zware jaren volgden waarin ze niet in één keer slaagden, maar ze bleven vasthoudend. Tot het moment kwam waarop ze uiteindelijk slaagden. Hun geluk kon niet op.

Het was ze eindelijk gelukt een plekje voor zichzelf te bemachtigen, na al die jaren waarin ze het wel geprobeerd hadden, maar niet geslaagd waren. De plek was